

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 74

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 09/08/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người. Hôm qua giảng đến đoạn thứ 30 của Cảm Ứng Thiên: “*Thọ nhục bất oán.*” (Bị làm nhục không oán.)

Sự việc này là rất khó làm, thế nhưng cần phải làm được, vì sao vậy? Vì có quan hệ lợi hại mật thiết quá lớn với chúng ta. Thông thường người thế gian, có người nào ở trong một đời mà không phải gặp rất nhiều những sự việc ân oán hay không? Phật pháp nói với chúng ta về bát khổ: oán ghét gặp nhau, yêu thương chia lìa, đây là những việc mà xưa nay trong và ngoài nước không thể không khiến người cảm thán. Hai sự việc này đều không phải là việc chúng ta muốn gặp, thế nhưng ở ngay trong một đời vẫn luôn gặp phải, mọi lúc đều gặp phải, mọi nơi đều gặp phải. Nguyên nhân là gì? Nguyên nhân chính là không thể nhẫn nhục, từ oán nhỏ kết thành thù sâu hận lớn.

Trong đoạn mở đầu của Văn Xương Đế Quân Âm Chất Văn, Văn Xương Đế Quân nói rõ về đời quá khứ của mình, những sự việc báo ân báo oán này vô cùng thâm trọng. Nếu như không gặp được Phật pháp thì rất khó giác ngộ, rất khó quay đầu, đây là chân thật si mê, nên ông mới tạo ra những ác nghiệp này. Phật Bồ-tát, thánh hiền nhân dạy bảo chúng ta chắc chắn có đạo lý, chắc chắn có chỗ tốt, có lợi ích, dạy chúng ta thường nhớ chỗ tốt của người, không nên nhớ việc xấu của người; thường nhớ ân của người, không nên nhớ oán của người. Hai câu nói này rất quan trọng, nếu bạn có thể chân thật làm được thì đời đời kiếp kiếp hưởng phước, đời đời kiếp kiếp sẽ gặp được rất nhiều người kính yêu, giúp đỡ. Thế nhưng vẫn có rất nhiều người không thể nhẫn.

Tôi xin nói qua một vài thí dụ, ngày trước khi tôi đi học, tôi có thể nhẫn nhục. Sự nhẫn nhục này của tôi là học được từ lúc còn là học sinh trong trường học, là do một bạn học của tôi dạy cho tôi. Sau thời kỳ kháng chiến, tôi đi học ở Nam Kinh, tôi có một người bạn học cùng lớp, tên của người này tôi nhớ rất sâu sắc, anh dạy tôi nhẫn nhục, anh tên là Bạch Chấn Hoàn, không biết hiện nay người này còn sống hay không? Người này có tu dưỡng, tôi rất bội phục anh ấy. Hồi ở trong trường học, lúc còn trẻ tôi rất hiếu thắng, nhưng lại được thầy cô yêu mến,

bạn bè tôn kính, hiện nay gọi là thủ lĩnh học sinh. Người bạn học họ Bạch này, tôi xem thường anh ấy nhất, lúc nào cũng làm khó anh ấy, sỉ nhục anh ấy, nhưng anh ấy một chút tức giận cũng không có. Điểm này rất khó làm được, hơn nữa ở sau lưng tôi, anh ấy còn tán thán tôi, chưa từng nói xấu tôi một câu nào. Sau khi hết một học kỳ, tôi bị anh làm cảm động, anh đã dùng thân giáo dạy tôi, điều này quá khó được!

Cho nên bản lĩnh này tôi đã học được, sau khi học được thì tôi đích thực có được thọ dụng rất lớn. Bất cứ ở trong trường hợp nào, người ta vô lễ, làm nhục tôi ngay trước mặt, chửi mắng tôi, hủy báng tôi, tôi cảm thấy như không có việc gì, tôi không nói một câu nào. Bạn mắng thì tôi để bạn mắng; mắng mệt rồi thì bạn sẽ không mắng nữa. Bạn muốn đánh, tôi liền để cho bạn đánh, quyết không đánh lại; đợi đến khi bạn đánh mệt rồi thì bạn sẽ không đánh nữa. Tôi đã học được chiêu này. Thế nhưng người bạn học họ Bạch này của tôi, phải một học kỳ, đại khái là bốn đến năm tháng thì tôi mới bị anh ấy làm cảm động, cho nên tôi là một người rất khó cảm hóa. Khi đồng sự của tôi đánh tôi, mắng tôi, không quá ba ngày, họ giác ngộ đặc biệt nhanh, sau ba ngày liền mua lễ vật đến thăm tôi, xin lỗi tôi, nói rằng họ sai rồi, tôi nói: “Bạn không có sai.” Họ lợi hại hơn tôi, không đến một tuần lễ thì họ liền bị cảm động, liền quay đầu. Kỳ thật họ đối với tôi như vậy có chỗ nào tốt không? Chỗ tốt quá lớn, tôi được đánh giá thành tích xếp ở hạng nhất chính là nhờ họ giúp đỡ. Cho nên bạn có thể nhẫn, không chỉ không bị thiệt thòi mà còn được lợi ích rất lớn.

Bạn phục vụ ở trong công ty xí nghiệp, giám đốc, ông chủ cảm thấy bạn có hàm dưỡng, bạn có tu dưỡng thì sẽ tán thưởng bạn; đồng nghiệp tôn kính bạn, cơ hội thăng tiến của bạn đều xếp ở thứ nhất. Ai giúp bạn vậy? Những người mắng bạn, những người đánh bạn, những người làm nhục bạn đã giúp đỡ rất lớn. Nếu như bạn không thể nhẫn, bạn muốn tranh, bạn muốn cãi, bạn muốn âm ỉ thì sẽ tạo thành sự tổn hại rất lớn đối với bạn. Đây là sự thật trước mắt, lợi hại trước mắt, có mấy ai có thể nhận biết? Hơn nữa không biết được “thọ nhục bất oán.”

Tôi nói với bạn, nhà Phật gọi là hoa báo, quả báo thì càng thù thắng. Hoa báo là ngay đời này, quả báo là ở đời sau, oan gia của bạn, đối đầu của bạn đều hóa giải rồi, đều biến thành bạn bè, đều biến thành lực lượng nhiệt tâm giúp đỡ bạn; bất luận bạn làm bất cứ việc gì, bạn đều dễ dàng thành tựu. Cho nên Phật Bồ-tát thường dạy bảo chúng ta, thà bỏ thân mạng chứ không kết oán thù với người. Thân mạng đâu có tính là gì! Việc xả thân thọ thân, tất cả chúng sanh đều không thể tránh khỏi, đây là việc nhỏ, cho nên nói “sanh tử” là việc nhỏ, “tử sanh”

là việc lớn, hai chữ này đảo ngược lại thì ý nghĩa không như nhau. Sanh tử là sự việc của ngay đời này, là việc nhỏ, sau khi chết rồi bạn sẽ sanh vào cõi nào, đây mới là việc lớn. Cái thân này chết rồi biến thành súc sanh, biến thành ngựa quý, ngựa địa ngục, bạn nói xem việc này có lớn hay không? Cái thân thể này chết rồi bạn đi làm Phật, đi làm Bồ-tát, được sanh thiên, cho nên sau khi chết rồi đi về đâu, đây là việc lớn. Sự việc này có mấy người hiểu được? Có mấy người tin tưởng?

Xã hội thời xưa, đại đa số mọi người đều tin tưởng, vì đã nhận qua giáo dục thánh hiền. Người hiện nay tin tưởng càng ngày càng ít, thế nhưng chỉ cần họ đầu óc bình lặng, tư duy kỹ càng thì những người này vẫn sẽ tin tưởng. Hiện nay, người học khoa học nhiều, mê tín khoa học, khoa học đòi hỏi phải đưa ra chứng cứ, không có chứng cứ thì không tin. Cho nên lúc trước thầy Lý giảng kinh có nhắc đến sự việc này, thầy liền nêu ra một thí dụ rất vui, thầy nói: “Bạn có cha, bạn tin là có hay không? Tin, vì bạn đã thấy qua. Còn ông nội, bạn tin là có hay không? Tin, vì cũng đã thấy qua. Ông cố thì sao, có tin là có hay không? Ông cố chưa thấy qua, chưa thấy qua thì không có, vậy thì không tin rồi.” Điều này phù hợp với khoa học mà. Những sự thật chưa nhìn thấy được trong thế gian quá nhiều, quá nhiều, những sự việc chưa được chứng minh cũng quá nhiều.

Hai trăm năm trước, bạn nói địa cầu này là hình tròn, ai chịu tin? Không có chứng cứ. Đến sau này khoa học kỹ thuật phát triển, đã chứng minh được, nói ra chân tướng sự thật. Tình trạng của lục đạo luân hồi, hiện nay khoa học kỹ thuật vẫn chưa thể đạt đến, đợi khoa học kỹ thuật phát triển hơn, đích thực chứng minh được, lúc đó xem bạn sẽ nói thế nào? Cho nên nhất định không thể nói, chính mắt tôi không thấy thì tôi không tin, loại lòng tin này, chân thật gọi là mê tín.

Người thông minh có thể suy lý. Tôi nghĩ, có lẽ rất nhiều đồng học đều có kinh nghiệm, chúng ta lần đầu tiên trong đời đi đến một nơi xa lạ, đột nhiên cảm thấy nơi đó rất quen thuộc, hình như trước đây đã đi qua, thậm chí những kiến trúc trên đường đều có thể phán đoán ra được, đi đến chỗ nào có những kiến trúc gì, thật sự là chỉ mới lần đầu đến, trước đó chưa từng đi qua. Chúng ta thường hay ra bên ngoài du lịch, nhìn thấy những nơi phong cảnh xinh đẹp thì đột nhiên có ý niệm này, nơi này hình như đã đi qua, là trong đời quá khứ, không phải trong đời này. Nếu như không phải trong đời quá khứ thì làm sao lại có loại tình hình này.

Tôi nói đến sự việc này, ngày trước ở Dallas - Mỹ có một vị cư sĩ tên là Thái Văn Hùng, ông chính là từ chỗ này mà tin tưởng con người có đời quá khứ.

Khi tôi nhắc nhở ông, ông nói với tôi một sự việc, ông nói đích thực là lần đầu tiên ông đến San Francisco, khi lái xe lạc đường đã đi đến một thị trấn nhỏ, đột nhiên cảm thấy cái trấn nhỏ này rất quen thuộc. Ông bảo với người lái xe nên lái đi như thế nào, có công trình kiến trúc gì, quả nhiên không sai, đích thực là ông ấy lần đầu tiên đến trấn nhỏ đó, cho nên ông rất khó hiểu, tại sao lại có tình hình này? Tôi nói với ông, San Francisco trước đây là nơi đãi vàng, có lẽ ông là công nhân đãi vàng, ông đã ở trong trấn nhỏ này, sau khi ông chết rồi thì lần này đầu thai trở lại. Ông nghĩ lại thấy rất có đạo lý, cư sĩ Thái Văn Hùng các bạn đều biết ông. Cho nên mọi người cùng ở một chỗ, nghĩ thử xem những gì mình gặp được trong lúc đi đâu đó, nếu như không có đời quá khứ thì làm sao có thể có hiện tượng này? Vài người cùng nhau ngồi trên xe, khi đến cái trấn nhỏ đó, tại vì sao ông có mà người khác không có? Vì trong đời quá khứ đã ở qua nơi đó rồi.

Ở Mỹ rất thịnh hành thôi miên, dùng cách thức thôi miên để người này nói ra đời trước của họ. Đời trước có người từ cõi người đầu thai đến, có người từ cõi súc sanh đầu thai đến, còn có người không phải là sinh vật của địa cầu này đến nơi đây để đầu thai. Loại sự việc này ở Mỹ đã có mấy vạn trường hợp; có một số thông qua truyền thông đưa tin, báo cáo cũng có đến một, hai ngàn sự việc; có một số trường hợp chúng ta cũng đã thấy được, cho nên họ tin tưởng lục đạo luân hồi mà nhà Phật nói.

Biết được có lục đạo luân hồi, vậy chúng ta liền nghĩ đến đời sau phải làm sao? Thời gian đời này rất ngắn ngủi, cho dù sống trên 100 năm, chân thật chẳng qua cũng chỉ là một khảy ngón tay mà thôi. Tôi sống đến hơn 70 tuổi rồi, sự việc của 5-6 tuổi, tôi vẫn còn nhớ, giống như ngày hôm qua vậy. Cho nên nghĩ thử xem, đời người có ý nghĩa gì? Tại sao phải tạo ác nghiệp? Tại sao phải gây khó dễ với người khác làm gì? Phải suy nghĩ nhiều hơn, hành thiện với người, tuyệt đối không kết ác duyên với người. Người ta ác ý đối đãi chúng ta, chúng ta nhất định phải quay đầu phản tỉnh, đừng một mực chỉ thấy sai lầm của họ, vậy sẽ không thấy được mình. Họ dùng ác ý đối với ta, tại sao họ không dùng ác ý đối với người khác? Cho nên chính mình bình lặng mà suy nghĩ, khi tâm có thể bình lặng lại, bình lặng liền sanh trí tuệ. Không phải bản thân chúng ta làm không tốt thì là ngôn ngữ nói sai, trong vô ý đắc tội với người. Người khác có thái độ không tốt đối với ta, ta phải cảm thấy đó là việc đúng, ta đã tạo nhân bất thiện thì đáng phải nhận lấy quả báo này, nếu mọi việc đều đẩy về đối phương, đều trách móc người khác thì đây là lỗi lầm cực lớn. Cho dù trong đời này không kết oán với người thì có thể ở đời trước, người học Phật chúng ta đều tin tưởng có đời sau, có

đời trước. Cái oán này chúng ta tiếp nhận, tuyệt đối không có tâm báo thù thì món nợ này đến đây là hết, một bút xóa sạch. Nhẫn nhường là quan trọng hơn bất cứ thứ gì, đặc biệt là việc nhỏ, những việc nhỏ nhặt không đáng kể thì càng không nên tính toán, bị nhục to lớn cũng không tính toán huống hồ là việc nhỏ. Nhất định phải dùng trí tuệ, phải dùng từ bi để hóa giải, con người không có chuyện không thể cảm hóa. Không thể cảm hóa người là do công phu đức hạnh của chính chúng ta chưa đủ, trí tuệ của chúng ta chưa đủ.

Trong lịch sử Trung Quốc, quý vị đều biết Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang, các bậc thánh nhân thời xưa. Vua Thuấn, bạn xem cảnh ngộ của nhà ông, cha và mẹ kế của ông, em trai mà mẹ kế của ông sanh ra, hoàn cảnh gia đình, chúng ta hiện nay xem thấy là tồi tệ đến cực điểm, vậy mà ông có thể nhẫn. Sở trường lớn nhất của ông chính là không thấy lỗi lầm của người khác, chỉ thấy lỗi lầm của chính mình, ông có thể trở thành đại thánh, nguyên nhân chính ở chỗ này. Cho nên, ông có thể cảm động cha mẹ của ông, có thể cảm động bà con hàng xóm của ông, sau cùng là cảm động quốc vương. Vua Nghiêu nghe được sự việc như vậy, triệu kiến ông, đem ngôi vua nhường cho ông, đem hai người con gái gả cho ông, ông kế thừa ngôi vua. Trong *Nhị thập tứ hiếu* ở Trung Quốc thì ông xếp đầu tiên. Vì sao ông có năng lực lớn đến như vậy? Không có gì khác chính là chính mình phản tỉnh, hết thấy lỗi lầm quy về bản thân, hết thấy thiện lợi quy về người khác, việc này chúng ta phải học tập. Đại sư Lục tổ Huệ Năng nói rất hay: “Nếu người chân tu đạo, không thấy lỗi thế gian.” Ai đã làm được? Vua Thuấn đã làm được, các vị nghĩ thử xem có đúng không? Đại sư Lục tổ Huệ Năng bản thân ngài đã làm được, chúng ta xem thấy ở trong Đàn Kinh, đại sư ngài xử sự đối người tiếp vật khiêm tốn biết bao, một chút thái độ ngã mạn cũng không có. Chúng ta muốn học Phật, học từ chỗ nào? Những người này đều là tấm gương cho chúng ta, mà điều này là điều quan trọng nhất trong tất cả giáo huấn.

Chúng ta đọc qua kinh Kim Cang, Phật dạy Bồ-tát sáu cương lĩnh tu học, trong đó bố thí và nhẫn nhục được nói nhiều nhất; hay nói cách khác, Phật rất xem trọng nhất đối với hai cương lĩnh này. Bố thí là dạy bạn buông xuống, nhẫn nhục là mấu chốt của thành bại. Có thể nhẫn thì bạn có thành tựu, không thể nhẫn thì bạn không thể thành tựu, cho nên nói “hết thấy pháp thành tựu do nhẫn”, hết thấy pháp này là bao gồm pháp thế gian và pháp xuất thế gian. Pháp thế xuất thế gian có thể có thành tựu hay không mấu chốt ở “nhẫn nại”; đại nhẫn có đại thành tựu, tiểu nhẫn có tiểu thành tựu, không nhẫn thì không thể thành tựu. Sự việc này chúng ta phải suy nghĩ nhiều.

Xưa nay trong và ngoài nước, người lãnh đạo có địa vị, họ muốn tuyển chọn trợ thủ, tuyển chọn cán bộ thì nhân nãi là điều kiện vô cùng quan trọng. Người này có tài hoa, thế nhưng bất cứ việc gì cũng không thể nhân nãi thì không ích gì, dù thông minh hơn nữa cũng không thể gánh vác trọng trách. Người mà tài hoa thiếu khuyết một chút, thế nhưng họ có thể nhân nhục thì người này có thể gánh vác trọng trách, tài hoa thiếu khuyết một chút cũng không sao, tìm một số người có tài năng để tham mưu cho họ, để giúp đỡ họ thì có thể thành tựu. Người có thể nhân nãi, đầu óc rõ ràng tỉnh táo, không mơ hồ, tâm tư của họ không loạn; không mê không loạn thì có trí tuệ, thì có thể quyết đoán. Nghe thêm một số ý kiến của người khác, họ liền biết được ý kiến nào, tương lai sẽ sinh ra hậu quả như thế nào, họ có thể chọn lựa, họ sẽ làm người quyết định sau cùng. Những thí dụ này quá nhiều.

Cho nên, câu giáo huấn này chúng ta phải đặc biệt xem trọng, hy vọng các đồng tu phải nhớ lấy, nhớ việc tốt của người, không nhớ việc xấu của người, thành tựu đại đức đại hạnh của mình. Nhớ ân của người, không oán của người. Người ta có oán với ta, có bất thiện, một bút xóa sạch, quyết không giữ ở trong lòng. Việc tốt của người thì phải ghi nhớ, ân đức của người khác đối với chúng ta thì không thể quên, phải tri ân báo ân. Người khác có lỗi lầm, không tốt, phải biết được người ta sẽ sửa lỗi, gọi là “lãng tử quay đầu”. Người xưa dạy chúng ta: “Người không phải thánh hiền, ai mà không có lỗi; lỗi mà có thể sửa, chẳng thiện nào lớn hơn.” Cho dù họ có xấu, nếu như họ chân thật sửa lỗi hướng thiện thì có thể vượt qua chúng ta, chúng ta vẫn không thể sánh bằng người ta, làm sao có thể xem thường?

Chúng ta xem thử thánh hiền thế xuất thế gian, tâm địa các ngài quang minh lỗi lạc, các ngài tu từ chỗ nào vậy? Tu từ chỗ này. Một người tâm địa thuần thiện, không có ác, gặp phải người ác, việc ác, cảnh ác đều không để ở trong tâm, trong tâm không có; người thiện, việc thiện, thuận cảnh thường để ở trong tâm. Bạn nói xem đời này họ trải qua mỹ mãn biết bao, họ trải qua đời sống rất hạnh phúc! Người mà việc tốt không để ở trong tâm, trong tâm luôn nhớ việc xấu thì đời sống người này rất đau khổ, buổi tối đều gặp phải ác mộng. Ai tạo ra? Tự làm tự chịu, không phải người khác tạo ra cho họ. Cát hung họa phúc ở ngay trong khoảng một niệm của chính chúng ta, một niệm thuần chánh, chúng ta cả đời hạnh phúc, cả đời trải qua được mỹ mãn; một niệm bất thiện, cả đời sẽ trải qua vô cùng đau khổ. Trong Cảm Ứng Thiên đã nói tường tận tỉ mỉ cho chúng ta những chân

tướng sự thật và đạo lý này. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.